

[Ove Hansen.]

dog sige, at vi på baggrund af de vanskeligheder, landbruget har for tiden, gerne vil medvirke til at få det gennemført.

Thisted Knudsen: Det ærede medlem hr. Ove Hansen begrundede fremsættelsen af dette lovforslag med den stilling af vanskelig økonomisk karakter, som landbruget i øjeblikket indtager, og det er vel rigtigt, at det er gået op for den høje regering, at den eksisterende form for beskatning af fast ejendom rammer landbruget på en uretfærdig og urimelig måde, og at man altså ikke er i stand til at opretholde den, hvis konjunkturerne vender. Herom er vi enige. Venstre har i lang tid gjort opmærksom på, at dette urimelige skatteforhold ikke kunne opretholdes, og at den utilfredshed, der gjorde sig gældende i landbruget, var forståelig og måtte imødekommes ved positive forslag.

Vi har ventet længe på den højtærede indenrigsminister. Vi havde ventet, at regeringen på et meget tidligt tidspunkt af denne folketingssamling havde gjort statsministerens ord til virkelighed og havde fremsat lovforslag, således at der havde været nødvendig tid for det høje ting til indgående at beskæftige sig med skatteforholdene for fast ejendom, herunder ikke mindst landbrugets. Nu, i den sidste time, fremsætter man et lovforslag, og jeg forstår meget vel, at den højtærede indenrigsminister har måtte vende sig nogle gange, før han fremsatte det. Han har i virkeligheden måtte overvinde sit eget sindelag, for lovforslaget tager jo sigte på en nedsettelse af jordskatten — det kommer man ikke uden om. Jeg regner med, at den højtærede indenrigsminister har oprisket begivenhederne i 1933, hvor der var et hårdt opgør mellem retsforbundet og det radikale venstre, og hvor den nuværende højtærede fiskeriminister ikke havde ord nok til udtrykke sin harme over den stilling, det radikale venstre indtog i denne sag, bl. a. svigtede man Køgeresolutionen. Man kan spørge, hvem der i dag egentlig svigter Køgeresolutionen, men det er for os ret ligegyldigt. Det afgørende er, at man får gennemført en ændring.

Vi har den opfattelse, at jordskatten i sin nuværende form, hvor den hovedsagelig

anvendes af sogne- og amtskommuner, er et fortidslevn, og at den rammer landbruget på en urimelig måde, som efter vor opfattelse må ændres. Jeg har gentagne gange i tinget peget på, at denne form for beskatning, hvor amts- og sognekommuner udskriver på jorden efter behov, ikke kan forenes med det synspunkt, man må have i et folkestyret samfund: at vi altid i folketinget må stræbe efter at fordele skattebyrden retfærdigt og rimeligt. Og når det gik socialdemokraterne og de radikale — og den højtærede fiskeriminister — så ilde ved kommunevalget i tirsdags, er det, fordi dette skattesystem med jordskatter og direkte skatter efterhånden piner befolkningen på en sådan måde, at man vender sig imod regeringen. Det er jo sandheden om det. Jordskatterne består efter min opfattelse stort set af en beskatning af bolig- og levnedsmiddelproduktionen. Vi, der har med kommunalt arbejde i byerne at gøre, ved særdeles vel, at når vi dér drøfter jordskat, er socialdemokraterne ikke interesserede, for jordskatter giver sig udtryk i højere huslejer; men når man kommer uden for bygrænsen, stiger åbenbart appetitten. Det viser efter min opfattelse urimeligheden i dette system.

Vi har bekæmpet den nuværende form for amtsskat. Vi har sagt om den, at den var et fortidslevn, at den ikke mere fordelte amtskommunens byrder efter skatteevne, men ensidigt ramte de faste ejendomme og herunder landbruget, og at derfor denne form for beskatning havde udviklet sig til en særskat, som fritog en gruppe skatteydere i amtskommunen, men derimod lagde sin klamme hånd hårdt på en anden gruppe, nemlig dem, der havde fast ejendom, og ikke mindst landbrugerne. Derfor har vi gentagne gange givet udtryk for, at vi ønskede principielle ændringer. Vi har fremsat forslag om, at sygehusudgifterne ikke skulle dækkes gennem den amtskommunale beskatning, men gennem indkomstskatten. Det ville blive en populær skat, hvis man kan tale om popularitet i forbindelse med en skat. Hvem tænker på, at 485 000 danske eller hver niende af os hvert år er på sygehus? Vi kan alle risikere at komme dér. Var det ikke rimeligt, at sygehusudgifterne blev båret efter skatteevne og ikke som nu for en væsentlig dels vedkommende kun af én gruppe af befolk-